

LA IMPORTÀNCIA DELS NOSTRES “DRETS HISTÒRICS”

La “casualitat” fa que estigui a Llívia, un municipi català d’uns 13 Km.2 i d’uns 1.500 habitants (segons Google), que està totalment situat dins del territori de França, a 6 Km. de Puigcerdà. Hi havia passat un parell de vegades, però no havia buscat la raó d’aquesta sorprenent situació. Passejant pel poble –perdó, per la Vila!-, m’he trobat un pal amb aquesta explicació:

“El rei Carles I, el 1528 li va concedir –tot i que ja l’anomenen així al segle XV- el títol de VILA, el títol més remarcable per la nostra història ja que posteriorment permetrà que Llívia quedi com un enclavament dins de territori francès.

Després de la Guerra dels Trenta Anys, el 7 de novembre de 1659, es signarà el tractat dels Pirineus que posarà la pau entre les monarquies espanyola i francesa, pau que tampoc durarà gaire. Amb aquest tractat, la Monarquia hispànica es deixa prendre el Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir i 33 pobles de la Cerdanya. Les negociacions s’anaren eternitzant fins que, el 22 de novembre de 1660, es signà el Tractat de Llívia en el que es decidiren quins havien de ser aquests 33 pobles. Miquel Salbà, el delegat espanyol, es va entossudir en que Llívia no era un simple poble, tal com en el tractat dels Pirineus s’havia establert que havien de ser aquests nuclis, sinó una Vila. Per aquest motiu, la nostra Vila es va conformar en un enclavament dins de França.

La cosa no va acabar aquí i, dos-cents anys després, aquesta ratlla fronterera encara no estava del tot establerta. Serà amb l’acord de Baiona, del 26 de maig de 1866, quan es planten les fites i es traça definitivament aquesta línia.”

que, deixant de banda la incorrecta utilització de l’adjectiu “espanyol/a”, em permet fer dues observacions importants per ara:

- 1.- el Dret Històric concedit a la gent de Llívia el 1528 consistent en pujar-los el poble a la categoria de Vila, està sent respectat pel molt jacobí Estat Francès 489 anys després, havent superat diferents situacions històriques i polítiques conflictives.
- 2.- sense l’“entossudiment” del delegat “espanyol” Miquel Salbà, probablement mai no hagués existit l’enclavament Llívia en territori francès. Així, què hagués passat cas que aquest delegat “espanyol” s’hagués dit, per exemple, Miguel Quevedo y Hernández?

Quina considero que és la importància per ara?

Que tindriem una enorme força internacional (invencible?) si recopiléssim, formuléssim i exigíssim el conjunt dels Drets Històrics del Principat de Catalunya i de tota la Nació Catalana. (I encara més si els relacionéssim amb les nostres necessàries però encara no fetes denúncies que Madrid/Castilla/Estado-Español ens està genocidant i ens està negant Drets Humans fonamentals, començant pels drets a la vida i a la llibertat).

Però la condició prèvia *sine qua non* és l’“entossudiment” del poble català en defensar i recuperar els nostres Drets Històrics. (I en denunciar i impedir el Genocidi Català i la violació de Drets Humans que estem patint des d’abans de 1714).

Apareix així la necessitat de lligar millor recobrar els nostres Drets Històrics (qui pot abordar això ara correctament? Coneixeu algú?) amb ara Recuperar la Llibertat, Reconstruir la Nació i impedir el nostre genocidi.

On són els nostres actuals Miquels Salbà?

Comencem a entrenar-nos?

Llívia, 24 de juny de 2017 (retocat l’1 de juliol) Lluís Botinas <lagotacatalana@gmail.com>